

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdičky a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **M. V.**, zastoupeného JUDr. Antonínem Janákem, advokátem, se sídlem nám. T. G. Masaryka 142, Příbram I, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 9. 2008, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2009, č. j. 43 Cad 42/2008 - 22,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2009, č. j. 43 Cad 42/2008 - 22, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadá rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2009, č. j. 43 Cad 42/2008 - 22, kterým bylo zrušeno její rozhodnutí o starobním důchodu žalobce ze dne 15. 9. 2008, č. X, pro nepřezkoumatelnost. Stěžovatelka namítá, že šlo již o druhé její rozhodnutí ve věci, neboť i její první rozhodnutí Krajský soud v Praze zrušil pro nepřezkoumatelnost. Stěžovatelka poukazuje na to, že žádost žalobce o přiznání starobního důchodu k 12. 3. 2008 zamítla pro nesplnění podmínek ustanovení § 28 a § 76 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). V případě žalobce šlo totiž o žádost o tzv. mimořádný hornický starobní důchod ve smyslu § 76 zákona o důchodovém pojištění ve spojení s nařízením vlády č. 557/1990 Sb. Podle stěžovatelky žalobce nesplnil všechny podmínky vymezené v ustanovení § 2 odst. 2 citovaného nařízení, od nichž se odvíjí speciální hranice důchodového věku pro vybraná hornická povolání. Konkrétně v případě žalobce nebyl výkon vybraného zaměstnání ukončen do 31. 12. 1990, jak nařízení požaduje, ale až ke dni

30. 6. 1991. Původní rozhodnutí stěžovatelky krajský soud zrušil, protože je shledal nedostatečně odůvodněným, neboť rozhodnutí postrádalo řádnou citaci ustanovení § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 557/1990 Sb. Stěžovatelka opomněla uvést podmínku pod písm. c) zmíněného ustanovení, která přitom byla pro rozhodnutí klíčová (šlo právě o ustanovení o rozhodné době ukončení vybraného zaměstnání v hornictví). Stěžovatelka podle svého přesvědčení tento nedostatek v novém rozhodnutí zcela odstranila. Krajský soud nově považuje stěžovatelčino rozhodnutí za nepřezkoumatelné, nesrozumitelné, podrobně nezodpovědné a nepřesvědčivé, protože se nevyrovnává s námitkou žalobce, že mu byla nesprávně vypočtena maximální přípustná expozice a že především nemohl svým úkonem dosáhnout rozvázání pracovního poměru v termínu předvídaném nařízením vlády č. 557/1990 Sb. Krajský soud následně stěžovatelku zavázal k tomu, aby v dalším řízení označila podklady svého rozhodnutí a uvedla, z jakého materiálu dospěla k závěru o splnění či nesplnění všech podmínek v ustanovení § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 557/1990 Sb.

Stěžovatelka proti tomuto závěru krajského soudu namítá, že ze správního spisu je zcela zřejmé, že žalobce dne 11. 2. 2008 požádal o přiznání starobního důchodu ode dne 12. 3. 2008, jako druh důchodu byl na formuláři uveden „S-MHSD - mimořádný hornický starobní důchod“. Součástí dávkového spisu bylo potvrzení o skutečnostech rozhodných pro vznik nároku na starobní důchod poskytovaný podle nařízení vlády č. 557/1990 Sb., které vystavila společnost DIAMO, s. p., odštěpný závod Správa uranových ložisek, Příbram, v němž je uvedeno, že žalobce byl v této společnosti zaměstnán od 1. 11. 1979 do 30. 6. 1991, tj. 4208 kalendářních dnů ve vybraném zaměstnání v I. AA pracovní kategorii, přičemž nejvyšší přípustná expozice byla dosažena dne 30. 6. 1991, kdy žalobce odpracoval v podzemí 2100 směn. Stěžovatelka zdůrazňuje, že z tohoto potvrzení jednoznačně vyplývá, že žalobce ukončil vybrané zaměstnání v hornictví dne 30. 6. 1991, přičemž sám toto datum nijak nezpochybňuje. Jestliže pak ustanovení § 2 odst. 2 písm. c) nařízení vlády č. 557/1990 Sb. stanoví jako jednu ze tří kumulativních podmínek pro nárok na mimořádný starobní hornický důchod ukončení vybraného hornického zaměstnání do 31. 12. 1990, jednoznačné nesplnění této jediné podmínky (právě proto, že jde o podmínku kumulativní) opravňovalo stěžovatelku podle jejího názoru žádost žalobce zamítnout, aniž podrobně zdůvodňovala splnění podmínek dalších.

Žalobce ke kasační podal vyjádření, v němž konstatoval, že napadený rozsudek krajského soudu považuje za správný a že se plně ztotožňuje s jeho právními konstrukcemi a závěry. Žalobce poukázal na to, že stěžovatelka pouze do svého druhého rozhodnutí, jímž reagovala na původní zrušující rozsudek krajského soudu, doplnila odkaz na ustanovení § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 557/1990 Sb. Těchto několik řádek však podle žalobce celou situaci nijak nově neobjasňovalo, naopak nechalo rozhodnutí stejně zastřené, jak bylo. Žalobce nabyl dojmu, že stěžovatelka chtěla pouze formálně splnit požadavky rozsudku, aniž se v duchu dobré správy ve smyslu § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, snažila svou úvahu, která ji k vydání rozhodnutí vedla, vysvětlit účastníkovi řízení.

Ze správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení věci:

Ze správního spisu stěžovatelky je zřejmé, že žalobce skutečně dne 11. 2. 2008 požádal o přiznání mimořádného hornického starobního důchodu, a to k 12. 3. 2008, tedy

k datu, kdy by dosáhl věku 50 let. Již v žádosti o důchod žalobce uvedl, že byl v uranových dolech v Příbrami zaměstnán od 1. 9. 1973 do 30. 6. 1991. Stejný údaj o počátku a skončení vybraného zaměstnání v hornictví ve smyslu nařízení vlády č. 557/1990 Sb. obsahuje i potvrzení vydané státním podnikem DIAMO.

Stěžovatelka dne 15. 9. 2008 vydala rozhodnutí, jímž žádost žalobce zamítla pro nesplnění podmínek ustanovení § 28 a § 76 zákona o důchodovém pojištění. V odůvodnění uvedla, že podle § 28 zákona o důchodovém pojištění má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popřípadě splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně. Dále stěžovatelka odkázala na ustanovení § 74 zákona o důchodovém pojištění, podle něhož nároky na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle předpisů platných před 1. lednem 1996 po odpracování stanovené doby zaměstnání v I. pracovní kategorii nebo v I. (II.) kategorii funkcí zůstávají zachovány do 31. 12. 2018, přičemž se snížená věková hranice pro vznik nároku na starobní důchod považuje za důchodový věk ve smyslu zákona o důchodovém pojištění. Posléze citovala ustanovení § 76 zákona o důchodovém pojištění, podle něhož nároky na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle nařízení vlády České a Slovenské Federativní Republiky č. 557/1990 Sb., o mimořádném poskytování starobního důchodu některým horníkům, zůstávají zachovány do 31. prosince 2000. Ustanovení § 74 věty druhé platí zde obdobně. Výše starobního důchodu podle věty první se stanoví podle tohoto zákona s tím, že pro výši a výplatu tohoto důchodu platí § 37 a § 71 odst. 1 a 4 obdobně. Výše procentní výměry starobního důchodu podle věty první se zvyšuje podle § 34 odst. 2 po dosažení 55 let věku. Nárok na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle předpisu uvedeného ve větě první vzniká též pojištěncům, kteří dosáhli 50 let do 31. prosince 2010, pokud splňují ostatní podmínky stanovené v tomto předpisu; přitom se nevyžaduje, aby ke splnění podmínek stanovených v § 2 odst. 2 písm. c) tohoto předpisu došlo v souvislosti se snížením nejvyšší přípustné expozice. Konečně pak stěžovatelka citovala rozhodné ustanovení nařízení vlády č. 557/1990 Sb., tedy § 2 odst. 2, podle něhož občan uvedený v § 1 odst. 1 cit. nařízení má nárok na starobní důchod, jestliže

- a) byl zaměstnán nejméně 10 roků ve vybraných zaměstnáních v hornictví v uranových dolech,
- b) překročil nejvyšší přípustnou expozici a
- c) skončil výkon vybraného zaměstnání v hornictví v uranových dolech do 31. prosince 1990 v souvislosti se snížením nejvyšší přípustné expozice.

Stěžovatelka s ohledem na citované právní normy uzavřela, že žalobce podle potvrzení zaměstnavatele neukončil výkon vybraného zaměstnání v hornictví v uranových dolech do 31. 12. 1990, nárok na mimořádný hornický starobní důchod mu tudíž ke dni 12. 3. 2008 nemohl vzniknout.

Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu, v níž namítal jediné diskriminační povahu nařízení vlády č. 557/1990 Sb. a ostatních předpisů stanovících speciální hranice důchodového věku pro vybraná zaměstnání v hornictví. Žalobce poukázal na to, že termín 31. 12. 1990 obsažený v nařízení vlády č. 557/1990 Sb. byl termínem diskriminačním, neboť nařízení bylo vydáno dne 30. 11. 1990 a zveřejněno ve Sbírce zákonů dne 27. 12. 1990, přičemž nabylo účinnosti dne 1. 1. 1991. Z toho je zřejmé, že nebylo možné, aby

zaměstnanec splnil podmínku ukončení zaměstnání z vlastní vůle, neboť bez ohledu na naplněnou či nenaplněnou či překročenou maximální přípustnou expozici nemohl svým úkonem, a to i přihlédnutím k výpovědním lhůtám podle zákoníku práce, dosáhnout ukončení zaměstnání. Dále žalobce poukázal na ustanovení § 74a zákona o důchodovém pojištění, které stanoví jinou hranici důchodového věku (55 let) pro typově stejnou skupinu pojištěnců, kteří se liší pouze věkem či dobou, v níž vykonávali srovnatelné zaměstnání. Žalobce konečně dospěl k závěru, že nařízení vlády č. 557/1990 Sb. tím, že vytvořilo lhůtu ukončení zaměstnání do 31. 12. 1990, způsobilo nerovnost mezi srovnatelnými skupinami zaměstnanců. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud v řízení o žalobě případně podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky podal Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 2 odst. 2 písm. c) nařízení vlády č. 557/1990 Sb. pro porušení zásady rovnosti ve smyslu čl. 1 Listiny základních práv a svobod. Vedle výše uvedeného žalobce namítl, že překročením nejvyšší přípustné expozice ve smyslu § 2 odst. 2 písm. b) nařízení vlády č. 557/1990 Sb. nutno chápat již její dosažení, neboť jinak by nemohlo dojít k naplnění podmínky cit. nařízení, aniž by zároveň došlo k porušení hygienických a pracovněprávních předpisů. Nadto pak podle žalobce jemu konkrétně byla doba maximálně přípustné expozice nesprávně vypočtena a on ji v podzemí uranových dolů překročil.

Krajský soud, jak již bylo uvedeno, napadené rozhodnutí zrušil. Věcnou argumentaci žalobce přitom odmítl jako neopodstatněnou (diskriminační povahu citovaných norem s odkazem na judikaturu Ústavního soudu odmítl). Krajský soud stěžovatelce klade k tíži údajnou nepřezkoumatelnost rozhodnutí, a to proto, že podle ustanovení § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 557/1990 Sb. jsou pro snížení věkové hranice vzniku nároku na důchod rozhodné tři podmínky (zaměstnání po dobu nejméně 10 roků ve vybraných zaměstnáních v hornictví v uranových dolech, překročení nejvyšší přípustné expozice a skončení výkonu vybraného zaměstnání v hornictví v uranových dolech do 31. prosince 1990), přičemž stěžovatelka se ve svém rozhodnutí vyslovila pouze k podmínce jediné (datum ukončení zaměstnání). Krajský soud tedy stěžovatelku zavázal, aby v dalším řízení a v novém rozhodnutí uvedla podložené úvahy o splnění ostatních podmínek. Pouze tak podle krajského soudu bude nové rozhodnutí stěžovatelky srozumitelně a podrobně odůvodněno (ve smyslu § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu) s poukazem na konkrétní podmínku, kterou žalobce podle názoru stěžovatelky nesplňuje.

Rozsudek byl stěžovatelce doručen dne 24. 3. 2009, kasační stížnost byla podána dne 7. 4. 2009.

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“) a tuto kasační stížnost podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody, které podle svého obsahu představují námitky proti právnímu posouzení věci krajským soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud považuje pro tento důvod kasační stížnost přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Předmětem sporu je otázka, zda rozhodnutí stěžovatelky trpí vadou nepřezkoumatelnosti, pokud se zabývá splněním pouze jedné podmínky zakotvené v ustanovení § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 557/1990 Sb. a po zjištění, že splněna není, se již dalšími podmínkami nezabývá.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud považuje za nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelností jak ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), tak ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je třeba chápat podle ustálené judikatury jednak nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost, jednak nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Za nepřezkoumatelné pro **nesrozumitelnost** lze přitom obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak bylo vlastně ve věci rozhodnuto, tj. zda návrhu vyhověl či nevyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 78, dostupný na www.nssoud.cz). Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je dále i rozhodnutí, jehož výrok je v rozporu s odůvodněním, které neobsahuje vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Ads 35/2003 – 70, dostupný na www.nssoud.cz). O tento případ zjevně v projednávané věci nejde.

Nepřezkoumatelnost pro **nedostatek důvodů** je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž rozhodující orgán opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy se rozhodnutí opírá o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Povaha vytýkaných vad rozhodnutí stěžovatelky nasvědčuje právě tomuto typu nepřezkoumatelnosti.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud musí předně poukázat na správní judikaturou setrvalé drženou zásadu definovanou již rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 6. 1996, č. j. 6 A 825/95 - 7, podle níž soud může jako překlenutelnou procesní chybu posoudit to, když i přes určitou nedostatečnost odůvodnění písemného vyhotovení rozhodnutí jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné. Účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Vědom si tohoto úkolu správního soudnictví, Nejvyšší správní soud požadavky § 68 správního řádu interpretuje zásadně „volněji“, pokud ve správním spisu nalezne dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem. Na tomto místě je tedy třeba zdůraznit, že obecně nelze považovat za nepřezkoumatelné správní rozhodnutí, které neobsahuje, formálně vzato, veškeré náležitosti ve smyslu § 68 správního řádu - potud nelze zcela souhlasit s kategorickou citací zmíněného ustanovení krajským soudem. Podstatné je, zda je skutková a právní úvaha správního orgánu plausibilní při zohlednění celého správního spisu.

Zásadní (a v posuzované věci rozhodující) je ovšem ta skutečnost, že otázka případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, která se týká především **skutkových zjištění**, je úzce spjata s otázkou relevantní právní normy, jež má být aplikována, a jejího obsahu. Neboť je to právě hypotéza právní normy, která stanoví okruh potřebných skutkových zjištění nutných k tomu, aby ji bylo lze aplikovat, popř. aby bylo lze konstatovat, že nastaly účinky předvídané její dispozicí.

O tom, jaká norma byla v posuzovaném případě použitelná, nebylo sporu. Ani žalobce, ani krajský soud nedospěl k závěru, že by se stěžovatelka mylila, pokud na případ žalobce aplikovala ustanovení § 76 zákona o důchodovém pojištění ve spojení s § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 557/1992 Sb. Jak již bylo uvedeno, ustanovení § 2 odst. 2 zmíněného nařízení váže zamýšlený následek (speciální hranici důchodového věku) na tři podmínky: zaměstnání po dobu nejméně 10 roků ve vybraných zaměstnáních v hornictví v uranových dolech, překročení nejvyšší přípustné expozice a skončení výkonu vybraného zaměstnání v hornictví v uranových dolech do 31. prosince 1990. Užití spojky „a“ mezi ustanovením § 2 odst. 2 písm. b) a § 2 odst. 2 písm. c) cit. nařízení (tedy mezi podmínkou druhou a třetí), naznačuje zcela jasně, že jde o podmínky kumulativní. K tomu, aby nastoupily účinky předpokládané dispozicí posuzované normy, je zapotřebí, aby byly splněny všechny vyjmenované podmínky. To logicky znamená, že nesplnění byť jen jediné podmínky vylučuje naplnění hypotézy aplikované normy. Jaký je tedy rozsah potřebných skutkových zjištění v případě kumulative stanovených podmínek?

Z hlediska logiky (přihlížeje k vlastnosti kumulativního výčtu) je zcela nerozhodné, zda správní orgán provádí skutková zjištění zaměřená na konstatování, zda jsou podmínky splněny, nebo zda provádí zjištění, která jsou zaměřena na zkoumání, že podmínky splněny nejsou. Z hlediska aplikačního závěru jde o přístupy rovnocenné. Z hlediska ekonomie řízení je pak samozřejmě jednodušší přístup druhý, zvláště pokud je nesplnění některé z podmínek zjevné *prima facie* (jak tomu bylo v posuzovaném případě). Pokud pak aplikující orgán zjistí, že některá z kumulativních podmínek právní normy naplněna není, není důvodu zjišťovat podmínky ostatní. Takový postup je logicky redundantní a Nejvyšší správní soud v četných rozhodnutích tuto zásadu výslovně potvrzuje (tak např. v rozsudku ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 57/2007 - 141, Nejvyšší správní soud konstatoval, že podle § 7 odst. 1 písm. a/ zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, je překážkou bránící zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek existence pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti, která je dána pouze při **kumulativním splnění dvou zákonem stanovených podmínek**, kterými jsou jednak shodnost či podobnost přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou, a jednak shodnost nebo podobnost výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a namítaná starší ochranná známka vztahují. Dospěje-li tedy **správní orgán k závěru, že přihlašované označení není shodné se starší ochrannou známkou namítatele, ani jí není podobné, nemusí dále zkoumat shodnost či podobnost výrobků či služeb, na něž se obě označení vztahují, protože ani jejich případně zjištěná shodnost či podobnost by /sama o sobě/ nebyla na překážku zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek**).

Stěžovatelka ve svém rozhodnutí zvolila jeden z logicky možných přístupů ke zjišťování skutkových okolností nasvědčujících splnění podmínek definovaných kumulativním výčtem, přitom šlo o přístup procesně ekonomičtější. Je třeba souhlasit se

stěžovatelkou, že jednoznačné nesplnění jediné podmínky (právě proto, že jde o podmínku kumulativní) stěžovatelku opravňovalo žádost žalobce zamítnout, aniž podrobně zdůvodňovala, ba dokonce aniž zjišťovala, splnění podmínek dalších. O tom, že žalobce podmínku definovanou ustanovením § 2 odst. 2 písm. c) nařízení vlády č. 557/1990 Sb. nesplnil, nebylo v řízení žádných pochyb. Sam žalobce si této skutečnosti byl velmi dobře vědom a jeho žalobní námitka směřovala v tomto smyslu nikoliv vůči skutkovému zjištění stěžovatelky, ale vůči právní úpravě, která tuto podmínku (pro žalobce nesplnitelnou) zakotvuje. To, že namítal posléze i údajné nesrovnalosti ve skutkových podkladech, které se týkaly jiných podmínek, je již pro věc nerozhodné.

Nejvyšší správní soud proto shledal závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatelky nesprávným, a proto námitku stěžovatelky považuje za důvodnou. Kasační stížnost je tedy důvodná a Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Krajský soud je v dalším řízení vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným (§ 110 odst. 5 s. ř. s.).

Krajský soud v dalším řízení rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. listopadu 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu